

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Brandes, Georg FRA: Lange, Julius Henrik (1867-11-28)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Brandes, Georg FRA: Lange, Julius Henrik (1867-11-28)", i *Julius Lange - breve fra hans ungdom*, Nordiske, s. 161. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252486-000-shoot-L0022524860000029.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Julius Lange - breve fra hans ungdom

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Florens. Via della Scala 43, primo piano. 28/11 67.

Kjære Ven! Tak for den Ulejlighed, Du har havt med forskellige af mine Aandsprodukter, samt for dit s. 162sidste Brev med sammes lakoniske Stil. Hvad angaar den lille Historie, som Delbanco har givet tilbage med Hilsen, «at han vilde nok tage den, naar han fik Forklaringen», saa er det til at grine sin Mave itu over, da jeg, som er Historiens Forfatter, min Sjæl ingen anden Forklaring kan give af den end Historien selv. Hvis jeg ikke her havde andre Ting at tænke paa, saa kunde det mere mig uendeligt at opspinde en lang Forklaring til at binde Delbanco paa Ærmet; men slige Løjer har et kunsthistorisk Menneske ikke Tid til at sætte i Værk i Florens. Dog quel bruit pour une Æggecake! Lad bare Historien ligge; den trænger saamæn ikke til at trykkes. Jeg har nu for et Par Dage siden afsendt Korrekturen til min Afhandling om Pariser-Udstillingen til Steenstrup og har saaledes den Sten fra Halsen. Tak for din gode Mening om samme Stykke Arbejde; ved at gjenneumlæse det atter, var jeg selv temmelig misfornøjet med det. Det var dog ikke andet end en Skovl af Bemærkninger. Jeg kunde vel ikke være forpligtet til at præstere Mere om den franske Kunst, som jeg i Grunden kjender saa overfladisk — og som jeg her i Florens ser fornemt ned paa —; men naar jeg ikke kunde give Mere, skulde jeg maaske have tiet stille, da jeg dog mangler Evnen til at skrive à la Robert Watt eller Erik Bøgh. Men lad nu den Fugl flyve!

Jeg har skrevet et Brev til Dig her, som endnu ligger uafsendt i min Tegnebog, men som det maaske s. 163er lige saa godt at jeg brænder. At jeg saaledes skriver to Breve istedenfor et, maa Du ikke tro kommer af nogen særdeles Lyst til at skrive til Dig efter dit sidste Brev; jeg har vel altid Lyst til at snakke med G. B.; men Slutningen af dit Brev har sat mig i en følelig Forlegenhed. Du skriver deri, at jeg om en vis Ting slet Intet maa sige, hverken det Ene eller det Andet. Den Bemærkning opmuntrer unægtelig ikke til videre Forhandling; men den gjør mig det dog næsten nødvendigt i al Beskedenhed at bemærke, at hvad jeg vil sige til Dig, maa Du lade mig om. Jeg forbeholder mig den fuldkomneste Talefrihed, endog til at «prædike Moral» — hvis jeg anser det for gavnligt og hensigtstjenligt — om Du vil høre. paa mig, bliver naturligvis din Sag. Men et Vennebryst er dog ikke en Kule, hvori man kan kaste hvilket som helst og saa lukke til Jeg bærer paa den Dualisme at være din fuldstændigste Modstander og din Ven Hvad vil Du med din hede og tørstige Natur? Tilfredsstillelse, tænker jeg. Men at leve i den rene Logik, at have Ret logisk-polemisk ligeoverfor Andre — hvis Du har det — er dog vel en noget tør Tilfredsstillelse i Længden. Og at styrte Dig ind i Lidenskaber, er dog formodentlig intet Andet end at hidse Tørsten. Naar hverken det Ene eller det Andet af disse to Ting er Livet, saa er det vel endnu mindre Livet at leve i en Oscillation mellem begge. — Dog s. 164Fanden i Vold med Beviser! Uden at vi bliver som Børn igjen, kommer vi ingenlunde ind i Himmeriges Rige. Men Du vil vel have Dig meget frabedt at blive som et Barn igjen, og er vel altfor fornemt til at bryde Dig om Himmeriges Rige.